

Почѣва таа Приказка: че раздмни-тѣ человекцы за-
рди извавлѣнїе-то си не зачитатъ за нищо парѣ-тѣ.

КѢче-то и Поваръ-а. 34.

Едно КѢче влѣзло въ едно поварнѣ, и Поваръ-а като сѣ
залисвалъ въ работѣ-тѣ си, гравнѣло едно сърце, и по-
гнало. А Поваръ-а като сѣ Обвѣрналъ, и видѣлъ го, че
е гнѣло сѣсѣ сърце-то, рѣкълъ: Е, КѢче! знай, че гдѣ-то та
е, че стоишъ, ще сѣ вѣрѣмъ отъ тебе! Защо ты не ми
сърце, но даде ми сърце.

Таа Приказка Обвавлѣва: че много пѣти человекцы-
кога постраждѣтъ нѣщо тогѣва сѣ научѣватъ.

КѢче-то и Вѣлкѣ-а. 35.

Едно КѢче спѣло вѣнъ на двѣрѣ-а: И понѣже единъ Вѣлкѣ,
като минѣвалъ отъ тамо, налѣгналъ го, и искѣлъ да
изадѣ, КѢче-то молило мѣ сѣ да го неизѣда сегѣ. Сегѣ,
мѣло мо, азъ съмъ мѣршаво, и сѣхо: нѣ ако почѣкашъ
мѣ мало, мѣи-тѣ господѣри ще правѣтъ свѣдѣѣ, и азъ
тогѣва ще имъ мѣло и ще стѣна по тѣлѣсто, и тѣвѣ то-
чѣка ще стѣна по сладостно имѣстїе. Вѣлкѣ го послѣшалъ, и
отишѣлъ. Слѣдъ нѣкой денъ като сѣ вѣрналъ, намѣ-
лъ КѢче-то, че было спѣло горѣ на двѣрѣ-а. Запрѣлъ
отъ долѣ, и выкѣлъ го да дѣйде при него, споманѣ-